

Webcast med LaRouche:

»Organiseringen af en økonomisk genopbygning efter det store krak i 2007«

Torsdag 16. november 2006 - 19:00 (dansk tid)

www.larouchepac.com eller på storskærm:

Schiller Institut, Sankt Knuds Vej 11 kld. tv., 1903 Frederiksberg

Lyndon LaRouche efter det amerikanske midtvejsvalg:

Bush synger sin svanesang

Den 9. november udsendte den amerikanske statsmand og ledende demokrat Lyndon LaRouche nedenstående udtalelse efter det amerikanske midtvejsvalg den 7. november. Den tjener også som introduktion til en webcast med LaRouche, der vil finde sted den 16. november. LaRouche bærer personligt en stor del af ansvaret for det amerikanske valgresultat, idet han i sine diskussioner, skrifter og webcasts har været en kompromisløs talsmand for en demokratisk mobilisering blandt hele det amerikanske vælgerkorps, så de neokonservatives greb om magten kunne brydes. Unge energiske aktivister i LaRouches Ungdomsbevægelse (LYM) hjalp bl.a. til ved at lave politiske interventioner og uddele millioner stykker kampagnelitteratur for at mobilisere vælgerne – frem for alt folk fra de nederste 80 procent af indkomstkalaen og de unge. I ugerne op til midtvejsvalget uddelte LYM 750.000 pamfletter på de amerikanske universiteter med titlen: »Er Joseph Goebbles på dit universitetsområde?«. Pamfletten afslører, det censurapparat finansmanden John Train og Lynne Cheney m.fl. bruger til at fremme en neokonservativ ensretning af de amerikanske studerende.

Præsident Bush forekom noget ydmyg, men stadig bindegal, under sin tv-transmitterede pressekonference i går. Den imponerende valgdeltagelse i midtvejsvalget spillede en stor rolle i skabelsen af, hvad der i realiteten var et valgnederlag til præsidentembedet; men størstedelen af æren må tilskrives kombinationen af et energisk mindretal blandt Bush' demokratiske og tværpolitiske modstandere og de unge medlemmer af LaRouches politiske aktionskomité (LPAC). Og det var i høj grad resultatet af et oprør blandt patrioter i den føderale regerings embedsstand, som tydeligt kom til udtryk gennem højtstående militærpersoners frimodighed.

Bush' klare nederlag ville have været en jordskredssejr for Demokraterne, hvis ikke det havde været for en sjusket opførsel hos visse opportunistiske ledere i Det demokratiske Parti, som gennem det meste af 2006 var mere optaget af at sikre sig finansielle bidrag fra højreorienterede finansfolk som Felix Rohatyn end at sikre nationen og befolkningens velfærd. I nogle tilfælde fortjente de demokratiske kandidater deres sejr; i andre tilfælde vandt de på trods af deres opportunistiske manglende stillingtagen til netop de spørgsmål, der stadig er af afgørende betydning for nationen og dens folk.

Demokratiske kandidater må se at få lært, at en håndtering af de reelle spørgsmål, især under en dyb verdenskrise med et globalt økonomisk sammenbrud, er vigtigere end et smukt ansigt eller noget smart tøj.

Sådanne blikfang gør ikke et godt indtryk på de altafgørende og vigtige, men ludfattige vælgere, som Shakespeares selvdelelæggende Julius Cæsar ville have opfattet som værende i besiddelse af et »magert og sultent udseende«.

Udviklingen og omstændighederne gør, at verden i almindelighed, og USA i særdeleshed, står i en situation, der er langt farligere efter det Demokratiske Partis sejr, end den var før valget.

Præsident Bush afslører sig selv som enten dum eller afsin-

dig, når han påstår, at der er opsving i USA. Det ikke-eksisterende opsving, som han i sit vanvid bekendtgør, er et USA på randen af det største fysisk-økonomiske, såvel som finansielle, sammenbrud i moderne europæisk historie siden afslutningen på 30-års krigen. Som førende veteraner indenfor militæret og efterretningstjenesten advarer, er der for nærværende ingen amerikansk militær kurs, der gør det muligt at blive i Irak. USA under Bush-Cheney-Rumsfeld-gruppen har udsat vores republik for en selvforskyldt ydmygelse og en hastigt voksende fare, der er endnu større end under den vanvittige Vietnamkrig.

Det umiddelbare problem nu er, at hvert eneste politiske tiltag over de seneste seks år under George W. Bush har været en rendyrket katastrofe. Samlet set en omfattende katastrofe, der truer velfærd for kommende generationer, med mindre vi snarligst tager skridt til at vende den fejltagtige politik, som vore vælgere har tolereret alt for længe.

Krisen vi står overfor

Omdrejningspunktet for den verdensomspændende krise, som under en fortsættelse af Bush' regering vil medføre USA's undergang, er det igangværende fremstormende sammenbrud af det globale finans- og betalingssystem. Som jeg endnu en gang understregede i min webcast fra Berlin den 31. oktober 2006, findes der ikke nogen effektiv reform, man ville kunne gennemføre indenfor rammerne af det eksisterende internationale finans- og valutasystem.

Verdens nuværende finanssystem er et dollarbaseret system, et system som hovedparten af verdens udestående gældsforpligtelser er afhængig af. Dollaren er ikke blot en amerikansk dollar; Den har, siden 1971-72, været en global valuta, baseret på USA's evne til at forsvare, hvad der i dag er en uholdbar evne til at oppuste værdien af denne nominelt globale valuta. Et nævneværdigt fald i værdien af denne globale dollar ville omgående skabe en kædereaktion af sammenbrud på hele ver-

dens finans-og valutasytem, et sammenbrud der kan sammenlignes med det, som ramte Europa under sammenbruddet af Lombardiets banker i det 14. århundrede.

Kun hvis hele det globale system reorganiseres under en konkursbehandling i samråd med ledende regeringer, hvor finansderivater og lignende fordringer holdes ude fra regnskaberne i konkursbehandlingerne af de eksisterende nationale systemer, kunne relevante aftaler om foranstaltninger til økonomisk genopbygning indgås i rette tid.

I USA's tilfælde ville det være nødvendigt med en »bankferie«, en midlertidig lukning af bankerne, for at undgå en kædereaktion af spekulative forstyrrelser af bankvæsenets nødvendige funktioner. Det ville betyde, at det nuværende føderale banksystem underkastes en regeringsledet konkursbehandling. De første skridt ville blive taget med henblik på at bevare stabiliteten for private husholdninger og nødvendige forretnings- og erhvervsmæssige funktioner. Disse tiltag ville bane vejen for udstedelsen af føderalt skabte kreditter til nødforanstaltninger og til langfristede investeringer i ny økonomisk infrastruktur i den offentlige sektor og tilsvarende udvikling af avancerede teknologiske processer indenfor landbruget og fremstillingsindustrien.

Det vil kræve, at man opgiver alle de frihandelsreformer, der blev indført under og efter perioden fra 1971-1981, og en tilbagevenden til en protektionistisk »fair handelspolitik« som en erstatning for den ødelæggende frihandelspolitik fra perioden efter 1960'erne.

En renselse af det monetære finanssystem for fordringer fra væddemål-lignende spekulation, såsom finansielle derivater, ville gøre det muligt at indgå nye internationale aftaler blandt en anseelig række nationer, der kunne tvinge verden tilbage til principperne for et fastkurssystem. En genrejsning fra det omsiggribende sammenbrud af det globale system ville ikke være mulig uden et sådant fastkurssystem. Det ville ikke være et amerikansk baseret system, men et amerikansk dollar-nomineret system baseret på langtrækkende aftaler blandt førende nationer fra især Eurasien og Nord- og Sydamerika, men også skulle kunne omfatte det presserende behov for udvikling i Afrika.

Det betyder en rigsretssag mod både USA's præsident og vicepræsident her og nu. Det største monetære finanskrak i moderne tid er i gang. Drastiske reformer, hovedsageligt gennemført i samråd mellem førende villige nationer, vil afgøre fremtiden for USA og hele menneskeheden i en generation eller mere. Vi kan ikke udskyde denne beslutning til januar 2009, med mindre vore politiske ledere er nogle idioter.

Man kunne ønske sig, at både præsidenten og vicepræsidenten lige så stille ville gå af. Det ville afføde en venlig reaktion fra vor side: »Gå med Gud, men gå!«.

Hvor er de politiske ledere, der har det mod, jeg har, til et sådant presserende forehavende på vegne af både vores republik og civilisationen i almenhed? De, der mangler anlæg for dette særlige mod, er ikke ledere, og burde ikke blive støttet som kommende ledere.

Hvem er vor fjende?

Som jeg har understreget gentagne gange, ville Europa opføre sig meget dumt, hvis man forsøgte at skyde skylden for alverdens problemer over på USA. George W. Bush' regering har ganske vist været en global katastrofe; men den politik, han repræsenterer, har ikke sin oprindelse i USA. Hans regeringspolitik er blevet importeret fra de liberale anglohollandske kredse, og deres neokonservative forgreninger i Europa, der har forsøgt at få USA til at miskreditere, ruinere og ødelægge sig selv. At ødelægge sig selv ved hjælp af den type politik, som udgør den liberale anglohollandske stil blandt finansinteresserne. Der er interesser, som udnytter deres indflydelse over amerikan-

ske forbindelser, kendetegnet ved de kredse, som står bag George P. Shultz, arkitekten bag både Chiles Pinochet-regering og denne Bush-regering. Historisk set er det de samme kanaler med base i liberale europæiske finansinteresser, der har arbejdet for at underminere og ødelægge den patriotiske arv fra præsident Franklin D. Roosevelt lige siden den dag, han trak vejret for sidste gang.

Den vigtigste strategiske betydning af USA's eksistens siden dets grundlæggelse har været at være et udtryk for den bedste kulturelle arv fra den moderne europæiske historie, der blev transporteret over Atlanten, på behørig afstand fra den europæiske oligarkiske tradition. Denne europæiske oligarkiske tradition, især den globale, liberale anglohollandske geopolitiske tradition, som har stået fadder til de største forrædere og lignende blandt os lige siden perioden 1763-1789, har erkendt, at USA, især efter præsident Abraham Lincolns sejr over Storbritanniens lord Palmerston og hans marionetdukker i de konfødererede sydstater, udgør den største trussel imod den, siden 1763, mangeårige liberale anglohollandske intention, om at oprette en form for verdensimperium, der i dag går under betegnelsen »globalisering«.

Det var af denne bagvendte årsag, at de anglohollandske liberale og deres amerikanske medsamsvorne hadede den selv samme præsident Franklin Roosevelt, der førte an i sejren over Hitler-maskinen.

Jeg kender og husker udmærket disse liberale typer; De er, og har altid været, mine personlige fjender, såsom Felix Rohatyn, modstanderen af arven fra Roosevelt, George Soros og kredsene omkring en vis hr. John Train, der er tæt forbundet til fru Lynne Cheney og [den politiske overvågningsorganisation] ACTA, og dens virksomhed [på de amerikanske universiteter] og lignende profascistiske aktiviteter. Disse typer har siden begyndelsen af 1970'erne bittert hadet og frygtet mig, og i særdeleshed efter præsident Ronald Reagans bekendtgørelse i marts 1983 af sit forslag til et Strategisk Forsvarsinitiativ, som erstatning for et regime af »gengældelsesvåben«.

Se på kendsgerningerne, vi står over for i dag. Resultatet af George W. Bush' regering har bragt vor økonomi ned i en tilstand værre end statsbankerot, og ruineret tilværelsen for størsteparten af vor befolkning og lokalsamfund. Aldrig i mands minde har respekten for USA som en nation været mindre end under George W. Bush' regering; Hvis man tvivler det mindste på det, har man ikke den fjerneste idé, om hvad der foregår i verden!

At støtte Bush-Cheney-regimet ville ikke være en patriotisk handling. Der er ingen trussel mod USA på denne planet, der er større end den trussel, som Bush-Cheney-regeringen har skabt med dens medvirkende støtte til det europæisk baserede, anglohollandske liberale politiske spil.

Halløj venner! Er I virkelig naive nok til at tro, at enten Bush eller »Dickie-med-bøssen« Cheney er kloge nok til at have udtænkt den katastrofe, der i dag hænger over denne nation og dens befolkning? Faktisk, er ingen af de to andet end intellektuelt og moralsk forskruede marionetdukker, som vi er blevet belemret med, på et tidspunkt hvor hovedparten af de mennesker, som skulle have opdaget det, sad og snorksov på deres post eller var så optaget af det, de opfattede som deres umiddelbare personlige interesser, at de ikke tog tilstrækkelig vare på deres nations og dens fremtids ve og vel.

Dette »værre end ubrugelige« par kaldet Bush og Cheney må sættes for en rigsret mens vi stadig har en nation, der er i stand til at tilgive dem, for det, de har gjort. Lad dem gå i stilhed; lad dem gå på en menneskelig måde, men »menneskelig« betyder, at de bliver nødt til at gå, og det skal være snart, for nationens skyld og for menneskehedens skyld. Dem, der mangler det politiske mod til denne store afsked, bør ikke betragtes som ledere i USA.